

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

X. évf. KÜLÖNSZÁM

2005. HÚSVÉT

Futsz az Úrtól hasztalan

*Futsz az Úrtól hasztalan:
áll előtted szóttalan.*

*Élet fáját ölelem:
erős, mint a szerelem.*

*Kereszt súlya malomkő:
földi ember esendő.*

*Szerető szív valahány,
egyttől egyig mind anyám.*

*Gyöngye karral gyámolíts,
igaz szívvel felüdüts.*

*Vérben ázott arcomat
egy kendőül elfogadd.*

*Másodízben bukom el.
Terhem elnyom s fölelem.*

*Élő fába fejsze vág,
mit remél a száraz ág?*

*Hegytetőn, hol nincsen út,
elnyúlt testem ingyen Őt.*

*Mért csupán az ingem kell?
Ölts magadra Engem fel.*

*Vas-szögekkel veretem.
Aki gyűlöl, szeretem.*

*Föld is, ég is elhagyott,
két lator közt lankadok.*

*Megfeszített Istened
szép szelíden ölbe vedd.*

*Földbe tér a búzaszem:
kicsírázik csöndesen.*

fr. Szedő Dénes

Feltámadás

A szabadsághős Makkabeus indulatos, a királyhoz intézett fenyegető szavai: „Tudd meg, hogy lesz feltámadás.” Egy keresztutat járó ember utolsó pillanatának hitvallása ez. Azért is különösek e szavak, mert a keresztutat járó ember nem a feltámadásra gondol. A keresztút a halállal ismert meg, és azzal be is fejezi – ott cserbenhagyja az elmélkedő imádkozót. Nem lát a feltámadásig, mert nem is akar tanítani a halál utániról. A szenvedés nem keres és nem is kínál folytatást – így vigasztalást sem. Makkabeus Júdás nem vigasztal, ő fenyeget, még ha nevelő céllal teszi is. A szenvedés lehet – gyakran lesz is – misztikus élmény. A feltámadás nem a katarikus megoldás, nem ehhez a világhoz tartozik. Az itt élő nem várja. A természetfölötti hit ismeri – de ismeretei nem átadhatóak.

A majdnem tanú Mária Magdolna tanácstalanul, magányosan, végleg elhagyottan és rettenetesen szájalomra méltóan kérésznek nézi az Urat. Pedig ő a kereszttől jött. Azt gondolnánk, hogy mindent tud a szenvedésről. És valóban tud. De semmit nem tud a feltámadásról. Az ő tanítása a legtöbb. És csak ennyi. Az apostoloké sokkal kevesebb. Ezzel kell beérniük.

El kell fogadnunk, hogy sem az Evangélium, sem a liturgia nem akar, vagy nem tud többet átadni. Vagy mi nem értünk valamit végleg. A Feltámadás nem a keresztútja végére érő ember életének utolsó, megoldást hozó állomása. Nem a mindent jóra fordító, alig remélt happyendje. A Feltámadás nem jutalom, nem vigasztalás, nem kárpótlás, nem az áldozat elfogadását jelző megoldás. Nem evilági! Egy más világ üzenete, kezdete.

Kétségbeesett igyekezettel keresünk analógiákat – jókat, de főleg rosszakat – hogy valamit le ne késsünk, el ne mulasszunk. Sem Jairus leánykája, sem a naimi ifjú, sőt, Lázár sem tud eligazítani – hiszen ők sem ismerték igazán a velük történeteket. Nálunk többet tudtak – hiszen ők valóban meghaltak, de új életük a régi, sőt az addigi folytatása volt. Ők érinthetők, az Úr nem: „Ne érints!” Azért ne, mert valamit még nem tudsz, amit előtte tudnod kellene. Mária Magdolna megérti ezt és engedelmeskedik.

Folytassuk keresztutunkat, tudva, hogy csak a halállal érhet véget, és azzal a hittel, hogy Krisztussal új életre támadunk! Feltámadunk. Hiszen megígérte.

Az Újszövetség huszonhét könyve a Feltámadásról szól. E szó mégis csak végül és ritkán íródik le. Ha mennyországról, örök életről olvasunk és érteni akarjuk, tudnunk kell: Krisztus halála és feltámadása árán szerzett ajándékról van szó. Nem tudnunk, hanem hinnünk kell: Lesz feltámadás!

András atya

Áldott húsvéti ünnepet kívánunk minden kedves olvasónknak!

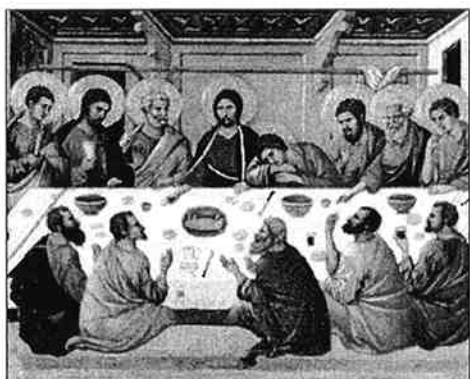
Az utolsó vacsora

*Körbeülték az asztalt,
A pillanat megállt az időben.
Kezében a kenyér, aztán a bor -
Hogy életük legyen bőven.*

*Leszállt a langyos este.
Arcukat a Mesterre emelték,
Együtt ettek jók és a gonosz,
Mi végtelen ellentét!*

*A jóknak drága estén
A gonosz készülődött – már menne –
Sötét szívében rég érlelődött
Az árulás gaz tette.*

*A sok serény tanítvány
Úgy várta ezt az áldott vacsorát,
Ahol a Mester szeretetből
Kezükbe adta önmagát.*

*És?
Ha én ott lettem volna?
Kinyújthatnám-e Érte kezemet?
Tiszta szívvel vágnám a szent étket?
Jézus, Te táplálj engemet!*

Keglevich Lászlóné

Megfeszült Krisztushoz fohászzkodás

(Cantus catholici, 1674)

*Jaj édes szerelmesem, én édes megváltóm;
Érettem szép Jézusom megholtál; úgy látom:
Szent véredbe lelkemet én azért bemártom,
És örökké nevedet én szívemben tartom.*

*Oh drága szép Jézusom bőséges szerelme,
Akit elégségesen nem fontolhat elme;
Lelkeinknek bűn ellen hatalmas védelme,
Szívünknek Sátán ellen erős segedelme.*

*Repedjen, oh Jézusom, megkeményült szívem,
Hogy látlak ily súlyosan, én szerelmes hívem:
Énnekem is éretted apadjon ki vérem,
Hogy ily nagy szerelmedet énhozzám ismértem.*

*Egészen, én Jézusom, rabul magam adom,
Ilyen módon szívesen halálotat áldom:
Szívemet is Jézusnak szívébe beoltom,
Hogy örökké Jézussal légyen együtt voltom.*

(A Szent István Társulatnál idén megjelent *Tisztaák*,
hősök, szentek c. kötetből)

Nagyböjti triduum

Megragadó és cselekvésre indító szentbeszédeket hallhattunk az idei nagyböjti triduumon Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspök atyától. A három nap központi gondolata nem volt más, mint az ember ősidőktől élő, Istentől szívébe plántált vágyának teljesülése, a lehetőség a teremtő és megváltó Istent megismerni, életünk során mindennapjainkban is felismerni, életünk értelmét és célját meglelni. Az alábbiakban szubjektív reflexió formájában felidézünk a legfontosabb gondolatokat.

A modern kor szünet és megállás nélküli rohanás születésünktől a halálig. Nincs időnk Istenre, önmagunkra és másokra. Loholunk, miközben nem, vagy alig látunk az orrunknál tovább. Nem vesszük észre a természet szépségeit, embertársaink örömet vagy baját. Nem vagyunk képesek életünket az örökkévalóság távlatában szemlélni és annak megfelelően cselekedni. A világ hatása ez, de a világ csak akkor fejtheti ki ránc e hatását, ha hagyjuk magunkat. Olyanok vagyunk, mint az a vak, aki az út porában vakon, mindenkinek kiszolgáltatva, mások könyöradományából tengette életét, és a világ szépségeit csak mások elmondásából ismerhette. De amikor Jézus közeledett, megérezte, hogy tőle mást kell kérnie. Mert hangosan kiáltani. És Jézus meghallotta az emberi nyomorúság hangját a tömeg zajongása közepette is, és odahívta magához, hogy meggyógyítsa. Nekünk is hittel kell kérnünk Istentől, hogy nyissa meg szemünket, hogy lássuk Őt, hogy felismerjük Őt a mindennapokban, és folyamatosan az Ő jelenlétében élhessünk. Új látásmód nyílhat meg így előttünk: rádöbben az ember, „kis bűnöcskéi” is milyen tragikusak, és esetleg nagyra tartott erénygyakorlatai mily keveset érnek. Erre a pont-ra eljutva Isten közelségét fogjuk keresni, állandóan az ő jelenlétében akarunk majd élni. Megtapasztaljuk hűségét minden hűtlenségünk ellenére, kegyelmi segítségét az Eukarisztiában. Szomorú, hogy a keresztények közül is csak kevesen jutnak el erre az istenkapcsolatra. Megállnak félúton: megelégszenek azzal, hogy időnként imádkoznak, elmennek szentmisére, de nem törekszenek folyamatosan Isten jelenlétében élni és tevékenykedni. Félbemaradt torzoként olyan Piétákhoz hasonlítanak, amelyeket sosem fejezett be a mester.

A mai világ nem kedvez ennek a változásnak. A keresztényeket és az Egyházat hol a múltból előásott, hol a jelenből kikapart bűnökkel, hol egyszerűen koholt vádakkal igyekeznek hiteltelenné tenni. A koszos ember nem szeret szembesülni saját tisztátalanságával, ezért a tisztát vagy tisztulni akarót is bemocskolja. Mindannyian tudjuk, hogy esendők és gyengék vagyunk. Hiába akarjuk megtartani Isten parancsait, sokszor elbukunk. Ez azonban nem ok arra, hogy ne kezdjük minduntalan újra és újra.

Vigyázzunk, nehogy karikatúrákká váljunk: a hitetlen világ gyorsan lecsap azokra, akik a templomban jámborkodnak, embertársaikat pedig észre sem veszik. Az Isten jelenlétében élő ember Isten szemé, füle, szája, keze, lába lesz a többiek számára. Ebből az is következik, hogy a vallás, a hit sosem lehet „magánügy”. A Bethesda-t partján harmincnégy éve várakozó béna sosem gyógyult volna meg, ha Jézus nem megy oda hozzá. Az etióp főember sosem érthette volna meg az izajási jövendölések értelmét és nem keresztelkedhetett volna meg, ha Fülöp diakónus nem magyarázza el neki és nem ébreszt benne hitet. Nem szabad ragaszkodnunk saját életünkhöz, őrizgetnünk magunkat magunknak, mert semmit sem nyerünk, csak ürességet. Egyedül úgy nyerhetjük meg az életet, ha elveszítjük önmagunkat Istenben, embertársainkért. Élünk hát Isten jelenlétében, nyíljon fel szemünk szeretetének jeleire, és embertársaink örömére, bánatára. Nem biztos, hogy az szorul leginkább a segítségünkre, aki tolakodva jön hozzánk. Észre kell vennünk a rejtve, csendben szenvedőket is, akiket más nem lát meg.

Jézus az Atya által rábízott utat járta végig, feladata az volt, hogy szeressen mindenáron, minden körülmények között mindenkit. Bámi mást téve elárulta volna a rábízott küldetést. Kűszködünk mindennapi gondjainkkal, hordozzuk fájdalmainkat, sebeinket, beteljesületlenségünket, keresztünket. Kereshetjük az alkalmat, hol dobhatjuk le a keresztet. De hordozhatjuk Krisztus keresztjeként is: ekkor minden más megvilágításba kerül, az értelmetlen szenvedés is értelmet nyer, nem roppant össze vagy csüggeszt el a meg nem értettség, nem félünk a világgal szembeni gyengeségünktől, mert nem egyedül kell helyállnunk, csupán Krisztust hordoznunk. Úgy kezdünk gondolkodni, cselekedni, ahogyan Krisztus, az ő jelenlétében fogunk élni.

Mindannyiunknak fel kell tenni a kérdést: Merre tartok mindennapjaimmal? Keresem-e, hogy Isten merre vezet? Sosincs késő: a jobb lator élete utolsó pillanataiban tért meg. Nem szégyellte belátni, hogy életét elrontotta, és hitt benne, hogy Jézus helyrehozhatja, értékessé teheti azt. Isten, aki a nemlétből a létezésbe hívott minket, hazavár a mennyország örömébe. *Dr. Molnár Gábor*